

Hồi 41

Đoạn Trường Kiếm Khách

Đòi Nợ Máu Chín Đại Môn Phái

Tiếp theo có tiếng đồng dục hô:

- Phải Triệu, Tiền, Tôn, Lý tứ huynh đó chẳng? Sơn chủ có lệnh, xin hãy tiếp Bạch Đà Kim Tiền Lệnh...

Thoáng chốc, bốn bóng người đã đáp xuống tại hiện trường, đó chính là Tứ Đại Gia Tướng do Cầm Long Thủ Chu Du dẫn đầu.

Chân vừa chạm đất, Cầm Long Thủ Chu Du lập tức hướng về tăng chúng Thiếu Lâm Tự, vòng tay thi lễ và trầm giọng nói:

- Xin liệt vị Thiếu Lâm hãy nghe đây, khi xưa quý bang đã tham dự vào vụ vây đánh Tinh Nguyệt Song Kiếm Bách Lý Cư phu phụ. Sơn chủ chúng tôi vì đã nghe lầm theo Sơn chủ phu nhân lúc bấy giờ là Quan Mộng Bình, với danh nghĩa Thiên Tâm Giáo đã sai phái Tứ Đại Gia Thần bốn sơn hung sư vấn tội, phụng mệnh hành sự. Giờ đây bởi hay Thiên Tâm Giáo chủ Quan Mộng Bình chính là Lãnh Nguyệt Kiếm Khách khi xưa, tức là vợ của Cô Tinh Kiếm Khách Bách Lý Cư, nên bốn Sơn chủ vì lòng nhân đạo không muốn tiếp tay nối giáo cho giặc, đã đặc mệnh chúng tôi hòa cấp truyền lệnh triệu Tứ Đại Gia Thần hồi sơn, xây dựng lại tình giao hảo với quý phái hầu cùng đối phó với mẹ con Quan Mộng Bình. Nếu liệt vị không nghe, buộc chúng tôi phải đắc tội thêm nữa thì có hối cũng đã muộn!

Y phát âm bằng nội gia cương khí, tiếng nói như sấm rền, cơ hồ xuyên thủng màn nhĩ. Tất nhiên tăng chúng Thiếu Lâm đều nghe rõ mồn một, có lẽ đã hiểu được tự sự, hơn nữa chưa đầy một giờ mà đồng môn đã ngã gục hơn trăm, nếu tiếp tục liều mạng chiến đấu, hẳn Tứ Đại Gia Tướng cũng phải tham gia, chắc chắn toàn bộ tăng chúng Thiếu Lâm bị tận diệt, và thậm chí ngôi Thiếu Lâm Cổ Sát cũng bị san bằng.

Tứ Đại Gia Thần đã nghe ra ý của lệnh truyền và cũng đang cân đối khí điều tức, nên đều đổi sang thế thủ, không đả thương người nữa.

Bốn đại đệ tử Thiếu Lâm còn lại đồng thanh quát lớn:

- Tạm dừng tay!

Tăng chúng Thiếu Lâm lập tức ứng tiếng lui ra, vừa rồi tức giận quá độ, chỉ biết liều mạng quên mình, quyết một mất một còn với kẻ địch. Giờ ngưng lại mới thấy kinh hoàng, bốn bề toàn xác đồng môn, bất giác rung mình khiếp hãi.

Thế là, tăng chúng Thiếu Lâm lục tục rút lui, tuy nhiên mắt thấy đại môn bị hủy, lầu chuông đổ sụp, đồng môn thảm tử, thù thâm hận trọng, ai nấy đều trừng mắt nghiêng răng nhìn vào đối thủ.

Cầm Long Thủ Chu Du vốn là kẻ gian ngoan, vội ôm quyền thi lễ một vòng, hướng về mấy đại đệ tử Thiếu Lâm đứng đầu vòng tay nói:

- Quý phái lãnh tụ võ lâm, duy trì chính nghĩa khiến mọi người hết sức ngưỡng phục! Song bởi một người đàn bà vô sỉ, đã bội tiền phu lại phản hậu phu, đó là bất nghĩa! Âm mưu lợi dụng kẻ khác, mượn dao giết người, đó là bất nhân. Người ấy chính là Sơn chủ phu nhân chúng tôi, tức Thiên Tâm Giáo chủ Quan Mộng Bình, kẻ đã sai phái các vị Triệu huynh đây càn quét quý giáo, cũng là vị vong nhân của Cô Tinh Kiếm Khách Bách Lý Cư khi xưa. Kỳ nghiệt tử Bách Lý Hùng Phong hiếu sát tàn bạo, hai mẹ con đã lập tâm đối địch với quý phái, gây thù với võ lâm thiên hạ. Tên tiểu quỷ Bách Lý kia nghe đâu đã lấy được mảnh ngọc thạch kiếm quyết của Huỳnh Long Thượng Nhân để lại, nếu để cho tên hiếu sát ấy luyện thành tuyệt nghệ, quý phái ắt phải bị độc thủ, võ lâm hẳn sẽ điều đứng. Bốn Sơn chủ cũng có nghĩ đến điều ấy...

Thấy tăng chúng Thiếu Lâm chú ý lắng nghe, biết kế công tâm đã thành công, bèn cất cao giọng nói tiếp:

- Bốn Sơn chủ vừa hay lâm trúng kế gian, bị người lợi dụng, liền tức khắc giải tán Thiên Tâm Giáo, ra chỉ thị công bố với toàn võ lâm, đồng thời lệnh cho chúng tôi tám người cấp tốc chia nhau vào Trung Nguyên triệu hồi các vị Triệu huynh đây và cực lực hàn gắn lại tình giao hảo với quý bang, nguyện cùng quý bang đồng tâm hiệp lực đối phó với mẹ con Quan Mộng Bình, trừ hại cho thiên hạ. Thiết nghĩ, quý bang thấy đều là bậc minh trí, xin hãy nghĩ đến đại cuộc, truyền đạt lại hảo ý của Sơn chủ chúng tôi, hợp lại ắt mạnh, chia rẽ tất yếu, sẽ bị mẹ con Quan Mộng Bình lần lượt tiêu diệt. Hẳn quý bang không hiểu sai về chúng tôi chứ?

Tăng chúng Thiếu Lâm thấy đều xiêu lòng, cùng đưa mắt nhìn nhau. Hoàng Nguyên hòa thượng bỗng cao giọng quát:

- Tệ phái xưa nay không bao giờ nghe lời của một bên, chỉ biết bảo vệ chính nghĩa, tôn ý hẳn sẽ được truyền đạt lại cho Chuồng môn bốn phái, có điều các người hung tàn bạo ngược, làm cho tệ phái..

Cầm Long Thủ Chu Du đầu thế để cho đối phương lại khơi dậy ngọn lửa trong đồng tro tàn, vội nói:

- Toàn là hiểu lầm cả! Kể ra mọi sự đều do mẹ con Quan Mộng Bình mà nên, quý bang và chúng tôi thấy đều bị mắc lừa và chịu nhiều tổn thất. Rất tiếc đã đến muộn một bước, thôi thì vì đại sự không nên câu chấp tiểu tiết, tất cả mọi tổn hại ở đây đương nhiên phải do phía chúng tôi chịu trách nhiệm tu sửa ngay. Việc đã trót lỡ, chỉ cần đôi bên đừng quan trọng hóa vấn đề, người ngoài quyết chẳng hay biết việc xảy ra hôm nay. Chờ chúng tôi về báo lại với Sơn chủ, Sơn chủ chúng tôi hẳn sẽ có sự biểu hiện thôi.

Y vừa nói vừa chú ý theo dõi, thấy tăng chúng Thiếu Lâm cùng đưa mắt nhìn nhau như trao đổi ý kiến, biết ba tấc lưỡi của mình đã có hiệu quả, bèn nháy mắt ra dấu với Tú Đại Gia Thần, đoạn giơ cao Bạch Đà Kim Tiền Lệnh trong tay, trầm giọng nói:

- Bốn vị tuy chịu sự sai phái của Quan Mộng Bình mà gây nên lỗi lầm lớn, nhưng giờ đây thời thế đã thay đổi, Quan Mộng Bình đã bỏ trốn vào đại mạc, tên nghiệt chúng Bách Lý Hùng Phong cũng có lẽ đang trên đường đi tìm Huỳnh Long Kiếm Quyết rồi, vạn nhất bị tên nghiệt chủng ấy đắc thủ, toàn võ lâm ắt trở thành bãi tha ma. Xin hãy tức khắc hồi sơn chờ sự sai bảo của Sơn chủ, chúng huynh đệ đây còn phải đến các phái Võ Đang và Thanh Thành một chuyến, Bát Tướng tụ hợp lại rồi mới hồi sơn sau. Xin tiếp lệnh!

Phải biết Bạch Đà Sơn Trang cấp bậc phân chia rất nghiêm minh, tuy là người nhà song thân phận có khác. Bát Tướng vốn thấp hơn Tú Đại Gia Thần, song hiện tại bọn Chu Du đây đang truyền lệnh thay mặt cho Vũ Văn Thiên nên kẻ ngang tàng lỗ mãng như Tôn Chấn Nhạc cũng phải hướng về Bạch Đà Kim Tiền Lệnh kính cẩn vòng tay hô lớn:

- Xin tuân lệnh!

Đoạn ngoài lại nói với ba người kia:

- Lão tam giết người tranh trước, về nhà cũng lại sợ sau, thôi xin đi trước.

Vừa dứt lời đã tung người vọt đi trước.

Triệu Vô Huyền cũng vội vòng tay về phía tăng chúng Thiếu Lâm vòng tay xá khắp một lượt, cười giả lả:

- Sự việc xảy ra là do hiểu lầm, thật quá đỗi tội, xin phép cáo từ, mong sẽ có ngày gặp lại.

Người đã bốc lên cao. Tiền Khởi Phong và Lý Long Phan cũng vòng tay gật đầu rồi cất bước theo sau.

Chờ cho Tứ Đại Gia Thần đi khỏi, Chu Du thầm thở phào nhẹ nhõm, lại cười sởi lởi xá dài nói:

- Việc đã trót lỡ, chúng tôi xin thay mặt cho Sơn chủ đội lễ tạ tội với quý đồng môn đã bị bất cẩn lỡ tay.

Đoạn khoát tay ra hiệu cho Trịnh Khôi, Ngô Phong và Vương Lân cùng hành lễ với những tăng chúng Thiếu Lâm đã bị phôi xác tại trường.

Tăng chúng Thiếu Lâm từ hàng Hoàng Nguyên hòa thượng trở xuống, tuy thù hận ngập lòng, song muốn ra tay ngăn cản cũng chẳng đủ sức. Hoàng Nguyên hòa thượng đành hậm hực lên tiếng:

- Không cần đâu! Mọi hậu sự bốn phái tự lo liệu được rồi, xin bốn vị cứ tự tiện. Thiếu Lâm từ khi lập phái đến nay, ân oán phân minh, vinh nhục phân biệt hết sức rõ ràng, mọi sự chờ Chưởng môn sư tôn cùng với các vị Trưởng lão trở về quyết nghị rồi hẵng tính, xin thứ cho không tiếp nữa!

Đó xem như là lệnh đuổi khách, song Chu Du vẫn ra vẻ ân cần, áy náy nói:

- Xin đa tạ, chúng tôi vẫn chưa thể bày tỏ hết tâm ý, thật hết sức áy náy. Khi nào quý Chưởng môn hồi giá, xin hãy chuyển lại giùm thành ý của chúng tôi. Chúng tôi đã quấy rầy quá nhiều, xin cáo lỗi!

Đoạn ôm quyền thi lễ, Ngô, Trịnh, Vương ba người cũng vòng tay chào rồi quay người bỏ đi...

oOo

Thời tiết rất nóng, song lòng người võ lâm lại còn nóng hơn.

Bắn khoăn, hồi hộp, căng thẳng, kinh hoàng...

Những nguồn tin ghê gớm đua nhau truyền lan khắp chốn giang hồ...

Nguồn tin thứ nhất là Chuồng môn nhân của chín đại môn phái với Thiếu Lâm đứng đầu thấy đều thất tung, đệ tử các phái đang tung đi khắp nơi, tựa có điều rất khẩn cấp. Song không rõ nguyên nhân.

Nguồn tin thứ nhì là do Bạch Đà Sơn chủ đứng tên, phát ra Minh Đà Thiên Lý Lục Lâm Lệnh Tiễn, ngoài chín đại môn phái ra, những kẻ có tiếng tăm trong giang hồ cũng đều nhận được một tấm thiệp mời ấy.

Nguồn tin thứ ba là kinh khiếp nhất!

Trong vòng mười hôm, bốn đại môn phái gồm Mang Lai, Hoa Sơn, Không Động và Thiếu Lâm thấy đều nhận được một tấm bái thiệp giống nhau, mời Chuồng môn các môn phái cùng với những người khi xưa đã từng tham gia vào cuộc vây đánh vợ chồng Tinh Nguyệt Song Kiếm, ngoại trừ đã già chết, tất thấy đều phải tự động đến Bạch Long Đồi miền đại mạc, hạn kỳ trước tết Trùng Dương tháng chín, những ai đến muộn hoặc không đến, bất kể một môn phái nào, nhất loạt giết sạch không chừa một mống. Người đứng tên là Đoạn Trường Kiếm Khách Bách Lý Hùng Phong, cũng tức là con trai của vợ chồng Tinh Nguyệt Song Kiếm Bách Lý Cư, Quan Mộng Bình, đường đường chính chính ghi rõ là trả thù cho cha và rửa nhục cho mẹ. Tám chữ Đoạn Trường Kiếm Khách Bách Lý Hùng Phong như một tảng đá nghìn cân ném vào giang hồ, gây nên một trận giông tố kinh hồn quét khắp vũ nội, phàm là nhân vật võ lâm thấy đều bàn tán về vấn đề này, lẩn át hẳn việc Bạch Đà Sơn chủ tập hợp võ lâm thiên hạ tuyên bố tội danh của mẹ con Quan Mộng Bình và vụ mất tích của Chuồng môn nhân chín đại môn phái.

Chuồng môn nhân chín đại môn phái đã đi đâu? Họ đã bí mật hội họp tại nơi nào?

Họ sớm đã đi vào đại mạc rồi, quyết định buổi họp là phải tìm cho được bí kíp kiểm quyết của Huỳnh Long Thượng Nhân. Bởi Chuồng môn nhân của phái Trường Bạch bị mất liên lạc, thực tế chỉ còn lại tám đại môn phái.

Các Chuồng môn nhân tám đại môn phái đều biết rằng, Vũ Văn Thiên cai quản vùng đại mạc, nếu các môn phái hung sư động chúng, nhất định sẽ bị phát giác và ra tay ngăn cản sinh chuyện lời thối, nên chỉ mang theo một số cao thủ xuất sắc nhất mà thôi.

Vi tránh sự chú ý của mọi người, họ đều dịch dung hóa trang che giấu mặt thật. Và để đánh lạc hướng, chín môn hạ đã hóa trang thành diện mạo của họ tiến vào núi Ba Nhan Khách Lặc ở Thanh Hải rồi không hiện thân nữa, thành ra thất tung! Rồi sau đó cho các thủ hạ hóa trang thành xa phu và mã đội theo lối dân quan ngoại.

Tất cả chín người đều giả trang thành thương nhân buôn trà muối, đứng đầu là Minh Viễn Đại Sư, Chuông môn Thiếu Lâm, tiếp đến là Hồng Vân Thượng Nhân, Chuông môn Không Động với đại đệ tử Không Động Khách Trịnh Đan, rồi Vô Trần Đạo Trưởng của Võ Đang, Điểm Thương Thần Kiếm Tề Bạch Thạch của phái Điểm Thương, Đan Khâu Tử của phái Thanh Thành, Lãnh Hồng Nhất Kiếm Ngô Nhất Bình của phái Hoa Sơn, Xích Phát Thần Quân Cổ Đại Đồng của Mang Lai và Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng của Thiên Sơn.

Bôn ba vạn dặm, xâm nhập vào lãnh địa của Bạch Đà Sơn chủ Vũ Văn Thiên, nếu bại lộ bắt buộc phải động thủ với các cao thủ Bạch Đà Sơn, chẳng những kế hoạch thất bại mà còn gây thù kết oán với Vũ Văn Thiên, có thể toàn mạng trở về Trung Nguyên hay chẳng, không một ai dám chắc.

Họ đều là những người dày dặn kinh nghiệm giang hồ, vẫn biết tuyệt học Bạch Đà Sơn lợi hại nên thận trọng đến mức tối đa, và nghiêm cấm các thủ hạ nếu không phải trong tình huống bất đắc dĩ thì tuyệt đối không được xung đột với người của Bạch Đà Sơn.

Trước tiên họ tập hợp tại Lãnh Mai Tiểu Trúc, căn cứ trọng địa của Nam Thiên Sơn phái rồi chia nhau hạ sơn, ước định ám hiệu liên lạc, cứ cách mỗi tháng lại do Lãnh Hồng, người còn lại của anh em họ Lãnh chịu trách nhiệm liên lạc với mọi toán, trao đổi ý kiến và tổng nghị một lần.

Bãi sa mạc mênh mông, gió cuốn bụi mù.

Họ lần mò đi tới một cách vô mục đích, chỉ biết mảnh ngọc thạch Hòa Điền do Huỳnh Long Thượng Nhân để lại chứng minh kiếm quyết được cất giấu trong vùng Tân Cương. Bởi mọi người đều chưa từng chứng kiến mảnh ngọc thạch, chẳng rõ nó hình thù ra sao, nên đành nhắm mắt đưa chân, định đi hết khắp chốn khả nghi, mong một ngày nào đó trời cao không phụ lòng mình.

Giờ đây họ đã có mặt tại ranh giới Tân Cương, đứng trước bãi thảo nguyên bát ngát, mọi người bỗng có cảm giác lạc lõng, cô đơn.

Minh Viễn Đại Sư dẫu sao cũng là người trong cửa Phật, niềm ham muốn rất nhạt, chuyến này đi chỉ bởi Thiếu Lâm là đầu đàn của chín đại môn phái và được liên danh thỉnh mới xuất sơn.

Ông sợ Huỳnh Long Kiếm Quyết lỡ bị rơi vào tay kẻ ác thì hậu họa vô cùng, vì nghĩ đến đại cuộc nên đành khăng khái ra đi.

Giờ đây đứng trước trời đất mênh mông, ông không khỏi chạnh lòng cảm thán:

- Con người luôn luôn bị liên lụy bởi lợi danh! Các vị đạo hữu hà tất tự chuốc khổ vào mình? Cuộc đời lắm phiền não đều là do ta tự chuốc lấy. Theo ý bản tăng, chúng ta đã vượt muôn vạn dặm đường mà chẳng lần ra được chút manh mối, chi bằng... quay về đi thôi!

Chương môn Không Động Hồng Vân Thượng Nhân, bồi đệ tử thứ hai Phù Vân Kiếm đã bị chết trong tay của Lạc Dương Đại Hào Quan Thạch Đình, đệ tử tục gia đặc ý của Minh Viễn Đại Sư, mối thù giết trò đã chất chứa trong lòng từ lâu, vốn có hiềm khích với Minh Viễn Đại Sư, được Vô Trần Đạo Trưởng, Chương môn Võ Đang bao lần hóa giải, song vẫn chỉ thuận mắt chứ không thuận lòng.

Lúc này đang khi thất vọng bực tức, bèn cười khẩy nói:

- Con người sống ở trên đời nếu không vì danh thì là vì lợi, đại sư là người xuất gia lẽ ra là không có phiền não. Nếu không muốn tự chuốc lấy phiền não thì hà tất phải ra mặt? Lão phu rất không thích những kẻ có thủy mà không có chung, đầu hùm đuôi rắn. Nếu đại sư không chấp nhận chịu khuất tất thì cũng đừng làm mất hứng kẻ khác.

Minh Viễn Đại Sư là hạng người nào?

Tất nhiên, ông hiểu rõ là Hồng Vân Thượng Nhân đã có ý xỏ xiên mình, bèn thâm nhủ:

"Lão đạo Hồng Vân có lẽ cậy có thêm một Trịnh Đan, chiếm được ưu thế, Không Động thì có tài cán gì chứ? Lão tăng lẽ nào lại không biết, lại khiếp sợ người ư?"

Song dẫu sao ông cũng là người có hàm dưỡng cao sâu, vẫn điềm đạm chấp tay nói:

- Thiệt tai! Hồng Vân đạo hữu nói rất phải, lão nạp quả đúng là muốn thoát ra khỏi sự phiền não này, song lại quấy rầy đến nhả hứng của các vị đạo hữu. Thẳng thắn mà nói, Thiếu Lâm xin tự nguyện lui ra khỏi cuộc tranh cử này, lão nạp tự nhận mình là kẻ hữu thủy vô chung, đầu hùm đuôi rắn, thế nào?

Hồng Vân Thượng Nhân vừa nhướng mày toan nói...

Vô Trần Đạo Trưởng đã vội cười xen lời:

- Minh Viễn Đại Sư, kể ra cũng là do bản đạo không phải, lẽ ra không nên chỉ bằng vào sự suy tưởng mà báo hại đại sư phải nhọc nhằn gió cát. Giờ thì việc đã trót lỡ, bao dặm đường oan uổng đã trải qua rồi, xin hãy nể mặt bản đạo, tiến thêm một bước nữa, đến Tề Di Sơn là thôi, để khỏi bị người cười chê là chúng ta đã giữa đường bỏ cuộc. Biết đâu chừng chúng ta sẽ đạt được thành công trong giờ phút cuối, chờ khi trở về Trung Nguyên, bản đạo sẽ tạ lỗi thêm nữa.

Đoạn lại quay sang Hồng Vân Thượng Nhân cười nói tiếp:

- Hồng Vân đạo hữu, xin đừng quên chuyển đi này của chúng ta rất nhiều hung hiểm, thêm một người là tăng thêm một phần thực lực. Chuyển bắc hành này của Minh Viễn Đại Sư với các Trưởng lão Thiếu Lâm Tam Viện có thể nói là tung ra hết tinh hoa, mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực. Còn như muốn xung đột, chờ khi quay về cũng chưa muộn, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn, liền cất bước đi trước.

Vô Trần Đạo Trưởng rõ ràng đã nhắc nhở Hồng Vân Thượng Nhân chớ cậy có Trịnh Đan với một vài cao thủ, phe Thiếu Lâm cũng có các vị Trưởng lão Tam Viện, nếu thực sự trở mặt, phái Không Động tuy mấy năm gần đây có rất nhiều nhân tài, thanh thế khá thịnh nhưng cũng vị tất đã hơn được phái Thiếu Lâm.

Hồng Vân Thượng Nhân dễ thường không hiểu, tức giận nhủ thầm:

“Nếu so về môn hạ đệ tử thì số hòa thượng Thiếu Lâm nhiều hơn gấp mấy lần, song môn hạ của lão phu thì ở chất chứ không ở lượng, ở tinh chứ không ở số nhiều. Thừa lúc lão giặc trọc Minh Viễn cô thân ở xa, cho lão ta một bài học đích đáng, cũng là một cơ hội tốt để trút cơn bực tức, chẳng lẽ tên lỗ mũi trâu Vô Trần lại đi giúp cho lão giặc trọc này ư?”

Vừa buông tiếng cười khẩy thì Điểm Thương Thân Kiếm Tề Bạch Thạch đã lên tiếng:

- Chúng ta hãy tranh thủ nên đường đi thôi, càng kéo dài ngày nào thì càng thêm rắc rối, dầu thế nào thì chúng ta cũng phải giữ gìn hòa khí trước khi quay về Trung Nguyên.

Mọi người đều gật đầu tán đồng. Hồng Vân Thượng Nhân thầm nhủ:

“Xem chừng kẻ theo phe lão giặc trọc Minh Viễn nhiều hơn, thôi thì đành gác tạm qua một bên...”

Thế là Hồng Vân Thượng Nhân cười khẩy nói:

- Lão phu không phải có ý gây sự, chẳng qua không thích lắm điều làm nhiều loạn nhân tâm đó thôi.

Minh Viễn Đại Sư vừa cất tiếng niệm phật hiệu:

- Thiện tai! A... di... đà... phật...

Bỗng nhiên cũng có tiếng phật hiệu quái lạ vang lên:

- Thiện tai! Nam mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát!

Tiếp theo là tiếng hát nghêu ngao như kẻ điên dại.

Thiên Sơn Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng quát lớn:

- Ai đó?

Trong khi ấy mọi người đã lập tức cảnh giác đề phòng, bởi họ đã nhận ra tiếng nói của hòa thượng kia là người Trung Thổ, có mặt tại đây hẳn là phải có mưu đồ, phải tìm hiểu cho ra lẽ mới được.

Lại nghe hòa thượng kia cất tiếng:

- Ôi chà! Hòa thượng này cũng đang định hỏi các người là ai đây? Chớ có mà để ý đến mấy cái bánh dầu trong túi với cái bầu mạng sống của hòa thượng này.

Mọi người đều hướng mắt về phía ấy, chỉ thấy một hòa thượng rách rưới, mặt mày nhớp nháp, mình đầy cát bụi, vác một cái túi vải to tướng, trên vai lưng lẳng một bầu rượu lớn, đang bước đi một cách vất vả, không ngừng lau mồ hôi trên mặt.

Mọi người đều không quen biết, cũng chẳng biết vị hòa thượng trông tầm thường này chính là Phật Điền, cao đồ y bát duy nhất của Không Liễu Thần Tăng.

Hồng Vân Thượng Nhân trong bụng đang bực tức, vừa thấy là một hòa thượng, liền định mượn kẻ trọc để chửi thầy chùa, nên tiến tới quát:

- Tên hòa thượng chó má kia, không chịu giữ thanh quy, hòa thượng mà lại uống rượu hả? Nhất định chẳng phải hạng tốt lành, đứng lại cho ta?

Phật Điền Hòa Thượng vờ hốt hoảng, một tay ôm chặt bầu rượu, tay kia choàng qua chiếc túi vải trên lưng, mắt trở to ngơ ngác:

- Lạ thật, lão già kia sao lại biết hòa thượng này mê ăn thịt chó nhất nhỉ? Hay lắm, khạc khạc, ai uống rượu đâu nào?

Không Động Khách Trịnh Đan định lấy lòng sư phụ làm khó hòa thượng này, bèn tiến tới trở vào bầu rượu nói:

- Đây không phải là rượu thì là gì? Còn chưa...

Phật Điền Hòa Thượng vội thụt lùi lắc đầu nguây nguậy:

- Nước đấy mà!

Trịnh Đan cười khẩy:

- Nước ư? Hãy đổ ra cho mọi người xem thử.

Phật Điền Hòa Thượng ré lên:

- Đùng... có đùa chứ, nước... cam tiền quý giá lắm...

Trịnh Đan đã ngửi thấy mùi rượu, bèn quát:

- Tên trọc kia, ngươi có chịu đổ ra không?

Phật Điền Hòa Thượng lại thụt lùi:

- Không! Không bao giờ!

Trịnh Đan cười nham hiểm:

- Không đổ cũng được, để nó tự phun ra vậy.

Vực xuất chỉ nhanh như chớp. Phật Điền Hòa Thượng loạng choạng bụp một tiếng, bầu rượu đã bị Trịnh Đan điểm thủng một lỗ, rượu từ trong phún ra xối xả.

Phật Điền Hòa Thượng cơ hồ ngã ngựa người trên bãi cát, luống cuống bưng lỗ thủng lại. Song rượu vẫn từ kẽ tay chảy ra, y lật đặt thè lưỡi liếm lấy liếm để.

Có lẽ không thỏa mãn, bỏ quách tay ra, kê miệng vào uống ừng ực.

Trịnh Đan tức giận quát:

- Buông tay ra, cút ngay!

Lại phóng chỉ điểm ra. Phật Điền Hòa Thượng lập tức lăn nhào, đứng bật dậy co giò bỏ chạy, miệng vẫn không rời khỏi bầu rượu, nốc lia lia.

Trịnh Đan vốn định điểm ngã hòa thượng này, rồi tiện tay đoạt lấy bầu rượu để giải khát, nào ngờ lại bị hụt, tưởng nhất thời thất thủ, quát lớn:

- Chạy đâu? Nằm xuống cho ta.

Vừa tung người lên đuổi theo, bỗng có tiếng phật hiệu vang lên:

- Thiện tai! Xin Trịnh thí chủ hãy nương tay!

Thì ra Phật Điền Hòa Thượng đang chạy về phía Minh Viễn Đại Sư. Trịnh Đan đuổi theo thì bị Minh Viễn Đại Sư phất tay áo ra cản lại.

Trịnh Đan cậy có sư phụ hậu thuẫn, thẳng nghênh tụ kinh của Minh Viễn Đại Sư, cười khẩy nói:

- Hay đại sư... cũng muốn uống chút rượu giải khát? Tại hạ ra sức cho...

Minh Viễn Đại Sư nghe Trịnh Đan dám buông lời xúc phạm, tức giận nói:

- Tội lỗi quá! A di đà phật! Lão nạp chỉ... xin đừng làm khó người ta mà thôi!

Hồng Vân Thượng Nhân cười khẩy nói:

- Đại hòa thượng thiên vị quá, tiểu... hòa thượng này đã phạm tửu giới, không giữ thanh quy, lẽ ra đại sư phải nghiêm khắc trừng phạt, chả lẽ hòa thượng Thiếu Lâm cũng...

Minh Viễn Đại Sư nhướng mày quát:

- Thượng nhân quá nặng lời, đệ tử Thiếu Lâm chưa bao giờ phạm giới cả. Vị tiểu sư đệ này tuy cũng là đệ tử Phật môn, dẫu có phạm phạt giới thì lỗi nọ cũng không có quyền can thiệp. Hà tất phải động thủ bức người?

Phật Điền Hòa Thượng uống một hơi như đã tương đối đã thềm, đưa tay lau rượu nhều nhão dưới cằm, vừa thở vừa nói:

- May quá... hãy còn được hơn nửa bầu... nước, thì ra đây là... sư huynh? Người lớn không chấp lỗi kẻ nhỏ, xin sư huynh cũng uống vài miếng cho đỡ khát.

Vừa nói, quả thực trao bầu rượu cho Minh Viễn Đại Sư.

Minh Viễn Đại Sư ngửi thấy mùi rượu, bất giác chau mày tránh xa ba thước, khoát tay nói:

- Không cần, xin sư đệ từ nay chớ có... làm bậy nữa. Thiện tai! Sư đệ hãy tự tiện lên đường thôi!

Phật Điền Hòa Thượng vốn chỉ mời lời, bởi do Minh Viễn Đại Sư đã giả trang thành một thầy nho, nghe vậy liền rút tay về, nghiêng đầu nhìn Minh Viễn Đại Sư và nói:

- Thôi được, không nể mặt tăng thì cũng nể mặt Phật, sư huynh đã nói thế thì hòa thượng cũng chẳng chấp nhất kẻ xấu toan giở trò ăn cướp. Bàn tăng đi đây, bảo cát sắp đến rồi đấy, sư huynh nên tìm nơi ẩn tránh thì hơn.

Nói đoạn, quay người bỏ chạy ngay. Trịnh Đan tức tối quát:

- Đứng lại! Tên giặc trọc kia, ngươi bảo ai ăn cướp hả? Phải cho ngươi nếm chút đau khổ mới được.

Vụt tung người lên cao, phóng chuông nhắm lưng Phật Điền Hòa Thượng đánh tới. Song đã bị Minh Viễn Đại Sư phất tay áo hóa giải.

Trịnh Đan e người ở trên không bị thiệt thòi, vội giở Thiên Cân Trụ ra hạ thân xuống đất.

Hồng Vân Thượng Nhân khoát tay quát lớn:

- Tiểu hòa thượng hãy cút về đây cho ta.

Minh Viễn Đại Sư vội chấp tay:

- Thượng nhân hà tất phải vậy? Lão nạp đã bảo y đi rồi, xin hãy nể mặt lão nạp...

Hồng Vân Thượng Nhân gắt:

- Đại hòa thượng hà tất lắm lời can thiệp vào? Lão phu muốn hỏi thử tên giặc trọc này thôi, không làm khó y đâu.

Minh Viễn Đại Sư chau mày toan lên tiếng thì Vô Trần Đạo Trưởng đã xen lời vào:

- Hỏi một câu thì cũng chẳng sao, chúng ta cũng đang định nhờ vị tiểu sư phụ này chỉ đường cho, chẳng biết Tề Di Sơn nên đi về hướng nào thì gần hơn? Này, tiểu sư phụ có nghe thấy chẳng?

Phật Điền Hòa Thượng đã chạy ra ngoài hơn hai mươi trượng, chẳng thềm ngoái đầu lại, lớn tiếng nói:

- Đâu biết, hòa thượng này chỉ biết có Ha Đồ Sơn qua khỏi Tề Di Sơn thôi, bởi đó là thánh địa thiên viện của hòa thượng này...

Điểm Thương Thần Kiểm Tề Bạch Thạch mắt rục lên nói:

- Tên hòa thượng này tinh ranh lắm, hẳn là có lai lịch, chúng ta hãy theo y, bên này Ha Đồ Sơn chẳng phải là Tề Di Sơn ư?

Một mặt sỏi bước đuổi theo và lớn tiếng gọi:

- Này, tiểu sư phụ, sẵn tiện đây chúng ta hãy kết đoàn đi chung một thể cho vui.

Phật Điền Hòa Thượng nhủ thầm:

"Bọn già ôn dịch này không biết tiểu Phật gia nhưng tiểu Phật gia lại biết rất rõ các người từ đâu hóa ra, sở dĩ có mặt tại đây là vì mảnh ngọc thạch kia. Ha ha! Các người đâu có biết ta với Hùng Phong sư đệ đã phỗng tay trên rồi. Sư đệ hiện đang luyện kiếm, định giết sạch các người và nhờ ta đưa thiệp, thiếu điều muốn gãy cả cặp giò. Vậy mà các người lại đến trước thời hạn, nếu đưa các người đi há chẳng dẫn sói vào nhà ư?"

Một mặt vừa chạy vừa la to:

- Hòa thượng này còn phải đến Kiết Mộc Cập để thăm ni cô Phiền nữa, phương hướng khác nhau. Đã sắp nổi cơn giông rồi, các vị chưa chịu chạy nhanh lên đi, kẻo bị gió cát chôn sống thì chẳng tội lỗi quá ư? Hòa thượng này chẳng thể nhắm mắt làm ngơ trước cái chết của các vị, tin hay không cứ chờ mà xem, hòa thượng này phải đi tìm nơi tránh bão đây.

Một mặt ngăm vận huyền công thi triển Đại Luân Hồi Bộ Pháp, chớp mắt đã vượt xa ngoài trăm trượng.

Hồng Vân Thượng Nhân tức tối hét lớn:

- Khá khen cho tên giặc trọc, té ra người đã gian trá. Chúng ta còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của hắn, đuổi theo mau!

Lập tức phi thân lướt đi như gió cuốn, ngay như Minh Viễn Đại Sư cũng không khỏi hổ thẹn bởi đã nhận lầm, vội cùng mọi người đuổi theo.

Chỉ sau một tuần trà, Phật Điền Hòa Thượng càng lúc càng bỏ xa mọi người, chạy về hướng bắc và khuất dạng trong gió cát. Mọi người đành chững bước, với bấy nhiêu Chương môn nhân mà lại để cho một tiểu hòa thượng vượt mất, biết nói gì được nữa? Đành cùng đưa mắt nhìn nhau ngượng ngùng.

Hồng Vân Thượng Nhân hậm hực giậm chân:

- Tên giặc trọc này quá quái thật, nếu gặp lại phải nên gãy cặp giò chó của hắn mới được. Chúng ta chớ mắc lừa hắn, hãy đi thẳng đến Tề Di Sơn và Ha Đồ Sơn, biết đâu có thể đạt được kết quả mong muốn. Đi!

Như chín mũi tên bắn hết tốc lực phóng vào miền đại mạc mênh mông...

oOo

Thần Long Phong trên đỉnh Tề Di Sơn.

Kiểm quang loang loáng, gió rít vụt vù.

Bỗng một tiếng quát vang như sấm rền, kiểm quang lịm tắt, hiện ra một thiếu niên anh tú lẫm liệt, ánh mắt sáng ngời, đó chính là Bách Lý Hùng Phong.

Chàng đã được Phật Điền Hòa Thượng cắp rời khỏi Vạn Câu Động, mãi đến ngoài xa ba trăm dặm mới giải huyệt cho chàng tỉnh lại.

Qua lời Phật Điền Hòa Thượng, chàng được biết sư phụ Không Không Đại Sư đã viên tịch, không khỏi đau lòng khóc lóc thảm thiết, nhất quyết đòi quay trở về. Bị Phật Điền Hòa Thượng gắng giữ lại và cho biết pháp thể của Không Không Đại Sư đã được phong kín trong vách đá, dù quay lại cũng chẳng nhìn được di hài. Và cho biết Không Liễu Đại Sư đã bảo chàng phải cấp tốc lấy được Huỳnh Long Kiếm Quyết, chỉ có luyện thành tuyệt nghệ mới là cách báo đáp ân sư. Hơn nữa, Không Không Đại Sư trước khi hóa di đã đặc biệt khai đỉnh truyền công lực sang cho chàng, đủ thấy tấm lòng của ân sư sâu nặng biết bao... Chàng nghĩ

đến thù cha nhục mẹ, cộng thêm cái hận của chính mình, nên đã cắn răng nén niềm đau đi vào miền đại mạc.

Có sự chỉ thị của mảnh bảo ngọc Hòa Điền, nên rất dễ tìm được Tề Di Sơn, tại một nơi kín đáo nằm giữa hai ngọn núi, dưới một tấm bia mộ đã tìm gặp kiếm quyết và ngọn Huỳnh Long Kiếm chấn động giang hồ kia.

Với công lực sẵn có cộng thêm công lực do Không Không Đại Sư truyền sang, Bách Lý Hùng Phong xem như chẳng còn kém bao nhiêu so với Vũ Văn Thiên. Với công lực cao thâm thế ấy mà luyện tập kiếm thuật cao siêu, tất nhiên là thành tựu một cách nhanh chóng.

Vì nóng lòng báo phục, trước tiên chàng đã một mặt nhờ Phật Điền Hòa Thượng vào Trung Nguyên đưa thiệp, mặt khác ráo riết tập luyện...

Ngờ đâu kiếm khí hùng hậu ghê gớm của chàng đã gây ra sự chú ý của nhóm Minh Viễn Đại Sư từ xa và kéo đến.

Đồng thời khi Phật Điền Hòa Thượng lẩn tránh sang phương Bắc, giữa đường đã gặp phải thiết kỵ của Mông Cổ, phải liên tiếp thay đổi phương hướng nên cuộc hành trình đã bị trễ nải, và đã bị thủ hạ của Đô Thiên Thần Ma Thuần Vu Liệt đuổi kịp.

Do đó, nhóm của Hồng Vân Thượng Nhân đã đến trước một bước.

Bách Lý Hùng Phong vừa luyện kiếm xong, cảm thấy nội lực sung mãn, lòng không khỏi vui mừng, định ngồi xuống điều tức hành công một lát. Công lực của chàng lúc này đã đạt đến mức tột đỉnh, lập tức nhận ra có tiếng rít gió khác lạ, không chỉ một người đang phi thân lên núi.

Ngoài xa loáng thoáng có tiếng vó ngựa dập dồn.

Chàng vừa quát lên:

- Ai đó?

Thì đã nghe Hồng Vân Thượng Nhân cười vang:

- Những kẻ cần sống đây! Các vị, đó chính là Huỳnh Long Kiếm. Vạn dặm cơ cực, thật chẳng uổng chuyến đi này, giờ chỉ cần cất tay nữa là xong. Hãy tiến lên, ai đắc thủ trước thì kiếm thuộc người ấy, tất nhiên là kẻ cả kiếm quyết.

Ngay khi ấy người đã lao tới trước tiên, đồng thời quát lớn:

- Tiểu tử kia, hãy trao kiếm ra đây, sẽ tha chết cho ngươi mà còn hữu ích nữa...

Bách Lý Hùng Phong ôm kiếm đứng hiên ngang, chẳng chút sợ hãi, quát như sấm:

- Hãy báo danh cho tiểu gia đây thử kiếm!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>